

Arrest

nr. 255 998 van 9 juni 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. BAELDE
Gistelse Steenweg 229 / 1
8200 SINT-ANDRIES

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 juli 2019 een nieuw verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De commissaris-generaal verklaarde dit verzoek op 17 oktober 2019 niet-ontvankelijk.

1.2. De verzoeker heeft de vluchtelingenstatus in Roemenië gekregen. Aan de partner, met wie de verzoeker samenwoont, werd in België de vluchtelingenstatus toegekend. Uit deze relatie werd een kind geboren op 25 mei 2020.

Volgens actuele informatie, verstrekt door de verwerende partij, zijn verzoeker en zijn partner geregistreerd wettelijk samenwonend sinds 3 december 2020.

1.3. Op 27 april 2020 werd aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming onder een bijlage 13*quinquies* afgegeven.

Dit is de bestreden beslissing met volgende redengeving:

“(…)

In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw, die verklaart te heten,

(…)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 17/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen: hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

(…)”

1.4. De moeder van het kind heeft in België de vluchtelingenstatus verworven en woont samen met verzoeker (zie tevens punt 1.2.). De verzoeker diende een aanvraag in om wettelijke samenwoning met de moeder van het kind. Ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing liep het onderzoek naar een schijnrelatie met de moeder en schijnerkenning van het kind. Van een onderzoek naar eventuele schijnerkenning is geen spoor terug te vinden in het administratief dossier.

Volgens de actuele informatie die de verwerende partij verschaft aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), heeft de Procureur des Konings een positief advies gegeven en heeft de ambtenaar van de burgerlijke stand toestemming gegeven om te huwen.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekende partij een gezinsherenigingsaanvraag heeft ingediend. Ter terechtzitting hierover gevraagd, beaamt de advocaat van de verzoekende partij dat geen gezinsherenigingsaanvraag is ingediend.

Ter terechtzitting wordt gewezen op de documentatie die de verwerende partij bij de Raad liet toekomen. De verzoekende partij heeft inmiddels het kind erkend. De wettelijke samenwoning is doorgegaan, wat ondersteund wordt door het uittreksel gezinssamenstelling dat de verzoekende partij neerlegt ter terechtzitting. De verzoekende partij bevestigt dat zij geen aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden heeft ingediend, niet in functie van het kind, niet in functie van haar partner.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van:

“- Schending van artikel 74/13 Vreemdelingenwet;
- Schending van artikelen 22bis en 22 iuncto 191 Grondwet;
- Schending artikelen 3 en 9 IVRK;
- Schending van artikel 8 EVRM;
- Schending van artikelen 7 en 24 van het handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- iuncto de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur;”

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

“De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348). Dit behelst de controle van de materiële motiveringsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012). Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht werden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290 en RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Het redelijkheidsbeginsel houdt tenslotte in dat een bestuursorgaan bij het nemen van de beslissingen alle belangen tegen elkaar af moet wegen. De gevolgen van een genomen beslissing moeten dan ook in redelijke verhouding staan tot de feiten (RvS Nr. 26.600, 3 juni 1986; RvS Nr. 40.179, 27 augustus 1982; RvS Nr. 35.443, 10 juli 1990). Dit is in casu evenmin het geval.

De bestreden beslissing (BGV) is uitermate summier gemotiveerd als volgt (stuk 1):

«op 17/10/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatloze een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.” (stuk 1)

In deze bestreden beslissing wordt derhalve op geen enkele manier ook maar enige woord gerept over de familiale situatie van verzoeker.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet bepaalt evenwel als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Bovendien mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden afgeleverd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen die directe werking hebben, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM) (zie o.a. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948 en RvV 27 december 2013, nr. 116.432).

"Er mag geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het EVRM (cfr. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Dit blijkt ook uit het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet."

(RvV 4 februari 2013, nr. 96.569)

"Het feit dat de verweerder in uitvoering van de Vreemdelingenwet in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvoeren van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeid worden op een schending van bepalingen van het EVRM."

(RvV nr. 116.432 van 27 december 2013)

Alsook:

"De Raad benadrukt het belang dat de (Europese) wetgever middels het gestelde in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gehecht aan de verplichting die rust op het bestuur om reeds bij het nemen van een verwijderingsmaatregel rekening te houden met die elementen die er mogelijk kunnen toe leiden dat een verwijdering in strijd zal zijn met hogere rechtsnormen, en dit teneinde een daadwerkelijke rechtsbescherming op dit punt te garanderen."

(RvV nr. 171.744 van 13 juli 2016)

Derhalve dient verweerder bij het afleveren rekening te houden met het hoger belang van het kind, alsook het familie- en gezinsleven van verzoeker, waarbij tevens de hogere internationale rechtsnormen mee in acht dienen genomen te worden.

(i) Gezinsleven

Het staat niet ter discussie dat er in casu sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Immers onderhoudt verzoeker reeds sinds enkele jaren een duurzame relatie met mevrouw M., van wie hij ook binnenkort een kindje verwacht (stukken 3 tot 7). Op 24 februari 2020 werd reeds een aanvraag tot wettelijke samenwoning ingediend. Dit onderzoek is op heden nog lopende (stuk 6). Verzoeker deed eveneens aangifte opdat hij zijn kind prenataal zou kunnen erkennen. Ook deze aangifte werd uitgesteld en is op heden nog lopende in het licht van het standaard onderzoek inzake schijnerkenning (stuk 7).

Artikel 8 EVRM vormt geen absolute bescherming van het gezinsleven, doch bij afwijking van artikel 8 EVRM dient de afwijking wel degelijk in verhouding te staan met het nagestreefde doel.

"Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging in het privé- of gezinsleven van een persoon. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en gezinsleven. Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of de overheid een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 76; EHRM 2 juni 2015, nr. 6009/10, K.M./Zwitserland, § 53). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §84; EHRM10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 62). "(RvV nr. 205.020 van 7 juni 2018)

Alsook:

"Een tweede criterium, ook het meest gehanteerde, is dat van de proportionaliteit. Hier is het de essentiële vraag of er een redelijke verhouding bestaat tussen de aantasting van het recht enerzijds en de legitieme doelstelling die nagestreefd wordt anderzijds. Hoe sterker deze laatste is, hoe groter de inbreuk kan zijn. Uiteraard is deze afweging zeer moeilijk, zelfs subjectief. De introductie van het proportionaliteitscriterium heeft voor- en nadelen. Als nadeel beschouwen we de mogelijkheid om op

grond ervan grondrechtenvraagstukken terug te brengen tot problemen van belangenafweging. Daarbij wordt dan soms uit het oog verloren dat niet alle belangen gelijkwaardig zijn en dat grondrechtelijke belangen in elke afweging zwaar moeten wegen. (...)

Recentelijk schijnt het Hof een nieuw criterium te hebben geïntroduceerd, met name dat van de subsidiariteit. De overheid dient inbreuken op de rechten van burgers zoveel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens te trachten haar doelen te bereiken 'in the least onerous way as regards human rights'.

(P. DE HERT, "Artikel 8. Recht op privacy" in Handboek EVRM, VANDELANOTTE, J. en HAECK, Y. (eds.), Antwerpen, Intersentia, 2004, p. 720 - eigen benadrukking)

In het kader van deze fair balance-toets conform artikel 8 EVRM, heeft het EHRM er reeds aan herinnerd dat in een zaak die zowel familie- en gezinsleven als immigratie betreft, de reikwijdte van de verplichtingen van de Staat om familieleden van personen die er leven op hun grondgebied toe te laten, afhangt van de specifieke situatie van de betrokkenen en van het algemeen belang (EHRM, Gül v. Zwitserland, 19 februari 1996, § 38). De factoren die in deze context in overweging dienen te worden genomen, zijn de mate waarin het familie- en gezinsleven daadwerkelijk belemmerd worden, de reikwijdte van de banden die de betrokkenen hebben met de verdragsluitende Staat in het geding, de vraag of er al dan niet onoverwinnelijke obstakels zijn dat het gezin in het land van herkomst van een of meerdere van de betrokkenen leeft en de vraag of er elementen zijn die de controle van de immigratie betreffen (bijvoorbeeld, voorgaande inbreuken op de wetten op de immigratie) of overwegingen van openbare orde die vóór een uitsluiting pleiten (EHRM 5 september 2000, Solomon v. Nederland{dec.}, nr. 44328/98).

In casu werd dergelijke afweging niet op zorgvuldige wijze gemaakt (stuk 1). Indien dit wel het geval geweest zou zijn zou bovendien nimmer een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd geweest zijn aan verzoeker. Immers is mevrouw MOHAMMED Jameelah Ali is, net zoals verzoeker zelf, erkend vluchteling van Iraakse afkomst en kan aldus onmogelijk naar IRAK terugkeren. Anderzijds is zij niet verblijfsgechtigd in ROEMENIË en is zij reeds volledig ingeburgerd alhier, aangezien zij hier reeds sinds 2015 verblijft. Hieruit blijkt aldus dat het nagenoeg onmogelijk is voor verzoeker en zijn partner zijn gezinsleven in het buitenland verder te zetten. Tevens maakt de bestreden beslissing eveneens een belemmering van de reeds opgestarte procedures inzake wettelijke samenwoning en erkenning van het kind uit (stukken 6 en 7). De bestreden beslissing maakt dan ook een disproportionele schending van het recht op bescherming van het gezinsleven onder artikel 8 EVRM uit en is volledig in strijd met artikel 74/13 VW.

Bovendien verhindert de bestreden beslissing eveneens dat verzoeker aanwezig kan zijn bij de geboorte van zijn kind. Immers is mevrouw M. uitgerekend om te bevallen op 31 mei 2020 (stuk 7).

De geboorte van iemands (eerste) kind is een scharniermoment in diens leven en maakt deel uit van diens privéleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het EHRM stelt hieromtrent:

"The Grand Chamber confirms that the concept of "private life" is a broad one (see paragraph 73 of the Chamber judgment). It reiterates in this connection that in the case of *Odièvre v. France* [GC], no. 42326/98, § 29, ECHR 2003-III) the Court held that "birth, and in particular the circumstances in which a child is born, forms part of a child's, and subsequently the adult's, private life guaranteed by Article 8 of the Convention". Moreover, in the case of *Ternovszky*, cited above, § 22, it held that "the circumstances of giving birth incontestably form part of one's private life for the purposes of this provision". (EHRM 15 November 2019, *Dubská and Krejzová v. the Czech Republic*, nrs. 28859/11 en 28473/12, §162)

Vrij vertaald:

"De Grote Kamer bevestigt dat het begrip "privéleven" een ruim begrip is (zie punt 73 van het arrest van de Kamer). Zij herhaalt in dit verband dat in het geval van *Odièvre tegen Frankrijk* [GC], nee. 42326/98, § 29, EVRM 2003-III) oordeelde het Hof dat "de geboorte, en in het bijzonder de omstandigheden waarin een kind wordt geboren, deel uitmaakt van het door artikel 8 van het verdrag gewaarborgde privé-leven van een kind, en vervolgens van de volwassene". In het geval van *Ternovszky*, reeds aangehaald, § 22, oordeelde het Hof bovendien dat "de omstandigheden van de bevalling

onweerlegbaar deel uitmaken van het privéleven in de zin van deze bepaling." (EHRM 15 November 2019, *Dubská and Krejzová v. the Czech Republic*, nrs. 28859/11 en 28473/12, §162)

Aangezien de bestreden beslissing op geen enkele manier de belangen van verzoeker om aanwezig te zijn bij de geboorte van zijn kind in overweging neemt, dringt ook op grond van een disproportionele schending van het privéleven van verzoeker, zoals gewaarborgd in artikel 8 EVRM juncto artikel 174/13 Vw., alsook de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel een verbreking van de bestreden beslissing zich op.

Tevens worden dit het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven eveneens gewaarborgd in artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en artikel 22 van de Grondwet.

Artikel 7 Handvest: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie.

Artikel 22 Grondwet: Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald.

Ook deze bepalingen werden aldus geschonden bij het afleveren van de bestreden beslissing.

(ii) Hoger belang van het kind

Ook omtrent het hoger belang van het kind, zoals beschermd in artikel 3 IVRK, artikel 22bis juncto 191 Gw en artikel 24 van het Europees Handvest, werd in casu geen enkele motivering verleend in de bestreden beslissing.

Verzoeker wordt binnenkort papa en diende reeds een verzoek tot erkenning van diens kind in. Het is aldus in het hoger belang van het kind is dat hij reeds vanaf het ogenblik van de geboorte een goede band kan opbouwen met zijn vader.

Bovendien dient men als hoofdprincipe te hanteren dat een kind niet gescheiden mag worden van zijn ouders (art 9 IVRK) en is een afwijking is slechts mogelijk in uitzonderlijke gevallen.

"De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten, onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijke recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. (...)" (art. 9 IVRK)

Het feit dat het kind nog niet geboren was op het moment dat het bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd, doet hieraan geen afbreuk. Immers dient conform de preambule van het IVRK het kind ook reeds voor zijn geboorte te worden beschermd.

"Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het Kind, "het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na zijn geboorte" (preambule IVRK)

Een gebrek aan een zorgvuldig onderzoek naar het hoger belang van het kind is aldus in strijd met artikel 74/13 VW en met de hogere internationaalrechtelijke bepalingen die het hoger belang van het kind beschermen (zie supra)."

2.2. De verwerende partij maakt de volgende opmerkingen in haar nota met opmerkingen:

"In de middelen wordt de schending aangehaald van artikel 74/13 Vw., van artikel 22bis en 22 juncto 191 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 9 van het IVRK, van artikel 8 EVRM, van de artikelen 7 en 24 van het EU-Handvest, van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker benadrukt dat hij alhier over een gezinsleven beschikt. Zijn partner is zwanger en zij is uitgerekend voor 31.05.2020. Er werd geen rekening gehouden met de belangen van zijn ongebooren kind.

De verwerende partij heeft de eer om vooreerst te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 52/3 §1 van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling en de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°. Deze beslissing wordt ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2. Indien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep van de vreemdeling tegen een beslissing genomen door de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwerpt met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, en de vreemdeling verblijft onregelmatig in het Rijk, beslist de minister of zijn gemachtigde onverwijld tot een verlenging van het in het eerste lid bedoelde bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt onverwijld ter kennis gebracht van de betrokkene overeenkomstig artikel 51/2.(...)”

De bestreden beslissing een motivering in feite, met name dat de asielprocedure van verzoekende partij negatief is afgesloten en dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten cfr. artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit haar uiteenzetting blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bereikt is.

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissarisgeneraal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17.10.2019 de asielaanvraag en de subsidiaire bescherming heeft afgewezen.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van Minister is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

De gemachtigde van de Minister heeft terecht vastgesteld dat verzoekende partij niet werd erkend als vluchteling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, en dat deze zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet bevindt, zodat haar bevel kon worden gegeven om het grondgebied te verlaten.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Minister op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling die zich geconfronteerd ziet met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus en waarbij het beroep werd afgewezen.

Wat betreft het gezins- en familieleven werd gemotiveerd in de synthesesnota van 27.04.2020. Er kan alleen maar vastgesteld worden dat rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker. Verzoeker kan zijn recht op gezinshereniging laten gelden volgens de geijkte procedures. Bovendien is verzoeker een in Roemenië erkend vluchteling zodat zijn gezinsleven binnen de Schengenzone desgewenst verder blijven uitoefenen. Het tegendeel wordt niet aangetoond.

Een schending van een hogere rechtsnorm is niet aan de orde. Er werd dan ook op goede gronden vastgesteld door de gemachtigde van Minister dat de asielprocedure van verzoekende partij werd beëindigd, zodat regelmatig werd beslist om aan verzoekende partij bevel te geven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. Verzoeker betoogt in essentie dat niet afdoende rekening is gehouden met zijn gezinsleven en zeker niet met zijn inmiddels geboren kind.

2.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij volgende feiten wist:

- verzoeker had een verklaring van wettelijke samenwoning met zijn partner afgesloten voor de ambtenaar van de burgerlijke stand op 24 februari 2020;
- uittreksel uit het vreemdelingenregister van 30 januari 2020 bevestigt de samenwoning van verzoeker met zijn partner sedert 22 juli 2019;
- uit een brief van 27 maart 2020 van de Dienst Vreemdelingenzaken naar het parket schrijft de verwerende partij:

“Bij de registratie van deze verklaring van samenwoning opent mevrouw M. mogelijks het verblijfsrecht voor de heer A.-K., die (indien hij nog in België vertoeft) onwettig in het land verblijft. Dit betekent dat hij dan de procedure gezinshereniging januari 2019 laat de gemeente Knokke-Heist dat een huwelijk wordt aangevraagd door verzoeker art.40 kan opstarten teneinde geldige verblijfsdocumenten te bekomen.”

- in de beslissing van de commissaris-generaal van 17 oktober 2019 wordt vermeld dat verzoeker verloofd is met zijn partner sedert oktober 2018 en dat hij wenst in het huwelijk te treden;
- verzoeker wenste zijn kind prenataal te erkennen op 5 maart 2020, met vermoedelijke bevallingsdatum, voorzien op 31 mei 2020 (zie ook stuk 7 bij het verzoekschrift);
- in april 2019 verlaat verzoeker België nadat een bevel om het grondgebied te verlaten met het oog op verwijdering werd ter kennis gegeven. Hij komt nadien terug naar België;
- de verwerende partij maakt aan de Raad actuele informatie over. Uit deze informatie blijkt dat op 12 november 2020 een aangifte van erkenning van zijn kind is opgesteld en dat op 15 december 2020 verzoeker zijn kind heeft erkend. Tevens blijkt dat de Procureur des Konings op 12 november 2020 een positief advies gaf over de wettelijke samenwoning en dat de wettelijke samenwoning op 3 december 2020 werd geregistreerd.

2.5. Verzoeker betoogt in het voorliggende verzoekschrift, onder meer, dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en te summier, nu uit de motivering niet blijkt dat rekening werd gehouden met zijn gezinsleven in België, zoals artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) dat voorschrijft. Voorts verwijt verzoeker de bestreden beslissing geen rekening te houden met zijn gezinsleven en met het belang van zijn kind. Minstens is dit familieleven niet zorgvuldig onderzocht. Verweerder is van oordeel dat het volstaat om te verwijzen naar een synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt. De verwerende partij erkent wel dat indien het bevel een schending van artikel 8 van het EVRM of een hogere rechtsnorm zou opleveren, zij kan beslissen en kiezen om geen bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Zij meent verder dat afdoende werd gemotiveerd in de synthesesnota van 27 april 2020.

2.6. De verzoeker voert onder meer de schending aan van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn. Uit deze bepaling blijkt dat de minister of zijn gemachtigde bij de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten concreet dient te beoordelen of er elementen zijn die de afgifte van het bevel verhinderen. In zijn arrest van 26 juni 2015 met nr. 231.762 oordeelde de Raad van State dat, zelfs in geval artikel 7, eerste lid, van de Vreemdelingenwet op het eerste gezicht doet vermoeden dat verweerder een gebonden bevoegdheid heeft om een bevel af te leveren, hiervan kan worden afgezien wanneer dit de grondrechten van de betrokken vreemdeling zou miskennen. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet strekt ertoe die grondrechten te bewaken en houdt impliciet, doch zeker verband met hogere rechtsnormen. De drie te respecteren elementen, nl. het hoger belang van het kind, de gezondheidstoestand en het gezins- en familieleven, vinden immers hun weerklank in respectievelijk de artikelen 24 (hoger belang van het kind), 4 (verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen) en 7 (o.a. eerbiediging van het familie- en gezinsleven) van het Handvest, dat steeds moet worden nageleefd bij de tenuitvoerlegging van de Terugkeerrichtlijn.

Voor nationale rechters geldt, in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht, dat zij verplicht zijn om nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen. Wanneer een nationale bepaling of regeling voor meer dan één uitlegging vatbaar is, verdient de uitlegging die de bepaling of regeling in overeenstemming brengt met het Unierecht de voorkeur boven de uitlegging die in strijd is met het Unierecht (cf. HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, § 48; HvJ 23 april 2009, C-378/07, *Angelidaki e.a.*, §§ 197 en 198; HvJ 5 oktober 2004, C-397/01 tot C-403/01, *Pfeiffer*, § 114; HvJ 13 november 1990, C-106/89, *Marleasing*, § 8).

Artikel 8 van het EVRM verleent ook een bescherming aan de band tussen natuurlijke ouders en hun kind.

2.7. Uit punt 2.4. blijkt dat de verwerende partij op de hoogte was van de wil tot erkenning van de wettelijke samenwoning van verzoeker en zijn partner. De verwerende partij wist ook voor het nemen van de bestreden beslissing dat de geboorte van een kind op komst was en dat verzoeker dit kind al prenataal wenste te erkennen.

Uit de synthesesnota die dateert van dezelfde dag als de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij twijfelt over het duurzame karakter van de relatie tussen verzoeker en zijn partner. Verder stelt de bestreden beslissing lukraak dat, indien geen gezinsherenigingsaanvraag wordt ingediend, er geen positieve verplichting voor de staat voortvloeit om het recht op gezinsleven te handhaven. Over het kind dat inmiddels werd erkend door verzoeker is geen sprake terwijl nochtans verzoeker al voor het nemen van de bestreden beslissing een poging ondernam om het kind prenataal te erkennen.

Verder blijkt niet uit het administratief dossier dat de verwerende partij een ernstig onderzoek heeft gevoerd: zo werd de gemeente niet meer recent voor het nemen van de bestreden beslissing gecontacteerd, verzoeker werd niet gehoord of kreeg geen in te vullen vragenlijst.

De feitelijke grondslag van de synthesesnota is achterhaald, rekening houdend met de actuele gegevens van een positief advies van de Procureur des Konings over de wettelijk samenwoning en het gegeven dat het kind inmiddels werd erkend door verzoeker.

Het onderzoek naar het gezins- en familieleven is halfslachtig gebeurd. De verwerende partij heeft zich niet afdoende geïnformeerd om een onderzoek naar de toepassing van artikel 8 van het EVRM mogelijk te maken. Verder komt het de Raad niet toe zijn beoordeling in de plaats te stellen van de verwerende partij, laat staan op zoek te gaan naar het gezinsleven en familieleven van de verzoeker. Het komt verwerende partij toe dergelijk onderzoek te verrichten.

2.8. In de hierboven beschreven is de zorgvuldigheidsplicht in samenlezing met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden, wat leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing.

In zoverre de verwerende partij stelt dat er geen rekening gehouden mag worden met stukken over de gevolgde procedure die geleid hebben tot de erkenning van het kind en het positief advies van de

Procureur des Konings met betrekking tot hun wettelijke, ondertussen geregistreerde, samenwoning, impliceert het aanbrengen van een dergelijk bewijsstuk (stukken 6-7 bij verzoekschrift en de ter terechtzitting neergelegde stuk) niet van rechtswege dat de Raad hier geen acht op mag slaan. Deze stukken kunnen mede in het beraad worden betrokken, in zoverre zij worden aangebracht door de verzoeker ten bewijze van zijn verklaringen, zoals hij dit eerder heeft verwoord (in dit geval de wettelijke samenwoning en de vraag tot prenatale erkenning van het kind), welk terug te vinden is in het administratief dossier.

Deze stukken dienen slechts tot bewijs van zijn eerdere verklaringen. Het toelaten dat stukken die voor het eerst bij het verzoekschrift worden gevoegd in de debatten worden betrokken, is gerechtvaardigd in het geval waarin de administratieve overheid een administratieve rechtshandeling neemt op eigen initiatief m.a.w. zonder dat de verzoeker erom gevraagd heeft. Dit klemmt nog meer omdat verzoeker niet gehoord werd.

Het betoog van de verwerende partij doet aan het voorgaande geen afbreuk.

2.9. Het enig middel is in de hierboven omschreven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Asiel en Migratie van 27 april 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13^{quinqies}) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN